

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. C.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou
sídlem Muchova 9/223, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/72974-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 146 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 4. 2020, č. j. MPSV-Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

2020/72974-911 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 30. 12. 2019, sp. zn. 115379-19-AB, č. j. 2011749/19/AB, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „úřad práce“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci dle ust. § 24, 25, 26, 27 a 49 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 117/1995 Sb.“), a dále podle § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, poskytnuta dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 6 302 Kč měsíčně od 30. 8. 2019 do 30. 6. 2020, přičemž pro každé kalendářní čtvrtletí je nutno doložit příjmy společně posuzovaných osob a náklady na bydlení.

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasil se závěry prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Namítal, že v průběhu let 2018 a 2019 se musel celkem třikrát stěhovat, s čímž mu vznikly náklady na stěhování a uložení jeho osobních věcí a nábytku (tj. z X do skladu nábytku na V. a z V. do současného bydliště žalobce). Z bytu na X se musel žalobce odstěhovat, protože majitelé bytu potřebovali byt pro svoji rodinnou příbuznou. Z bytu v X se musel žalobce odstěhovat, protože mu ke dni 30. 6. 2019 skončila jednoroční nájemní smlouva, kterou majitelka bytu žalobci již neprodloužila. Sociální byt byl žalobci přidělen Magistrátem hl.m. Prahy až ke dni 29. 8. 2019. Žalobce tak od 1. 7. 2019 do doby přidělení sociálního bytu (tj. 2 měsíce) bydlel na ubytovně v J. a nábytek měl uskladněný ve skladu na V. Nájemné za ubytovnu v J. hradil žalobce předem v měsících červen a červenec 2019.
3. Dle názoru žalobce správní orgány ve svých rozhodnutích zcela pomíjí náklady, které žalobce vynaložil v souvislosti se stěhováním do současného bytu, náklady na uskladnění nábytku ve skladu na V. za měsíc červenec 2019 (tyto náklady musel žalobce uhradit předem v měsíci červnu 2019), nájemné za ubytovnu v J. na měsíc červenec 2019 (žalobce uhradil v červnu 2019) a další. Náklady na bydlení žalobce v rozhodném období nebyly pouze 10 000 Kč měsíčně, ale byly tvořeny nájemným v bytě v Ú. n. L. za měsíce duben až červen 2019 v částce 15 000 Kč měsíčně (nájemné bylo hrazeno vždy měsíc předem, tzn. v březnu na duben, v dubnu na květen a v květnu na červen), nájemným za ubytovnu v J. na měsíc červenec 2019 v částce 5 100 Kč (žalobce uhradil v měsíci červnu 2019) a za uložení nábytku ve skladu na V. v částce 3 658 Kč a 5 358 Kč, tj. v celkové výši 9 016 Kč (žalobce uhradil v měsících červnu a červenci 2019 předem), náklady na stěhování v částce 14 230 Kč. Celkové náklady na bydlení za 2. čtvrtletí 2019 tak činily částku 73 346 Kč, tj. měsíční průměr za 2. čtvrtletí 2019 činil 24 449 Kč. Částka živobytí žalobce v rozhodném období činila 4 540 Kč (tj. životní minimum ve výši 3 410 Kč a příspěvek na dietu ve výši 1 130 Kč). Náklady na bydlení nebyly pouze v částce 10 000 Kč, jak uvedly správní orgány, ale v částce 73 346 Kč za 2. čtvrtletí 2019, tj. měsíčně ve výši 24 449 Kč.
4. V rozhodnutích správních orgánů chybí informace o žalobcem placeném nájemném, které žalobce musel vždy hradit měsíčně předem, neboť bez takto provedených úhrad nájemného by mu majitel byt nepronajal. Co se týká bydlení žalobce na ubytovně Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

v J., zde žalobce odkazuje na dopis předložený správním orgánům, kde popsal, jak byt v ubytovně vypadá, když se jednalo o samostatnou místnost pod uzavřením, což dle názoru žalobce naplňuje definici bytu dle ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Jiná situace by nastala v případě, kdy by žalobci bylo na ubytovně pronajato lůžko

v pokoji s dalšími lůžky, což však nebyl případ žalobce.

5. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tak dle názoru žalobce správní orgány dospěly k nesprávné výši dávky příspěvek na bydlení, když ve svých rozhodnutích zcela pomíjí náklady, které žalobce v rozhodném období vynaložil.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalobce požádal dne 25. 11. 2019 o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení s nárokem ode dne 29. 8. 2019. K žádosti žalobce doložil „Doklad o výši čtvrtletního příjmu“ za rozhodné období 2. čtvrtletí 2019, v němž uvedl, že pobíral starobní důchod ve výši 5 518 Kč. Dále žalobce doložil „Doklad o výši nákladů na bydlení za 2. čtvrtletí 2019“, ve kterém uvedl náklady na bydlení za duben a květen 2019, a to nájemné ve výši 2 x 12 000 Kč, elektřina ve výši 2 x 2 550 Kč, dodávka vody a odvádění odpadních vod 2 x 400 Kč a odvoz komunálního odpadu 2 x 50 Kč. Úhradu těchto nákladů v rozhodném období 2. čtvrtletí 2019 doložil útržky složenek. Žalobce dále doložil příjmový pokladní doklad ze dne 27. 6. 2019 o úhradě částky 5 100 Kč za červenec 2019 a příjmový pokladní doklad o úhradě stejné částky za srpen 2019 za ubytování v ubytovně K. O., B. X, P. - J. Dále žalobce doložil potvrzení firmy L. M. S. o úhradě nákladů za uskladnění osobních věcí a nábytku a za stěhování.
7. Nárok na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení má osoba, která je v bytě, na který je příspěvek na bydlení žádán, hlášena k trvalému pobytu, a současně je vlastníkem nebo nájemcem předmětného bytu a její náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu a koeficientu 0,35 (pro Prahu) a tento součin není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení. Náklady na bydlení se pro nárok a výši příspěvku na bydlení stanoví jako jejich průměr za kalendářní čtvrtletí bezprostředně předcházející kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje. Do nákladů na bydlení se započítávají náklady na bydlení ve výši 80 % příslušných normativních nákladů na bydlení, pokud oprávněná osoba nebo společně posuzované osoby v rozhodném období, nebo po část tohoto rozhodného období, v bytě, na který je uplatňován nárok na příspěvek na bydlení, nežily, s výjimkou situace, kdy stejný okruh společně posuzovaných osob žil v jiném bytě, a byl jim z tohoto důvodu poskytován příspěvek na bydlení; v takovém případě se započtou náklady na bydlení ve skutečně výši uhrazené v původním bytě.
8. Úřad práce přiznal nárok na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení s nárokem ode dne 30. 8. 2019 vzhledem k tomu, že žalobce nájemní smlouvu na byt na adrese X uzavřel dne 12. 8. 2019 a trvalé bydliště mu bylo na této adrese přihlášeno dne 30. 8. 2019, nárok na příspěvek na bydlení vznikl splněním druhé podmínky nároku, tj. dnem přihlášení na trvalou adresu. Náklady na bydlení byly žalobci započítány v souladu s ustanovením § 25 odst. 3 písm. c) zákona č. 117/1995 Sb., ve znění do 31. 12. 2019, ve Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

výši skutečných nákladů uhrazených v původním bytě, neboť zde žil stejný okruh společně posuzovaných osob a byl jím poskytován příspěvek na bydlení. Pro nárok na dávku od srpna 2019 je nutné prokázat úhradu nákladů na bydlení za kalendářní čtvrtletí bezprostředně předcházející kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na dávku uplatňuje, tj. za 2. čtvrtletí 2019. Žalobce doložil úhradu nákladů na bydlení (nájemné a služby) za duben a květen 2019 ve výši 15 000 Kč měsíčně. Úhrada nákladů za červen 2019 nebyla prokázána. Náklady na bydlení se započítávají v tom měsíci, kdy byly uhrazeny, nikoli za období, za které byly hrazeny. Průměrné měsíční náklady na bydlení činily $(15\,000 + 15\,000) : 3 = 10\,000$. Příjem byl započítán v souladu s ustanovením § 5 zákona č. 117/1995 Sb. ve výši 5 518 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že náklady na bydlení ve výši 10 000 Kč přesahují částku 1 931,30 Kč (součin zákonného koeficientu 0,35 a rozhodného příjmu rodiny), a současně částka 1 931,30 Kč není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení 8 233 Kč, vzniká nárok na dávku příspěvek na bydlení ve výši stanovené podle ustanovení § 27 zákona č. 117/1995 Sb., ve výši rozdílu mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,35, tj. $8\,233 - (5\,518 \times 0,35) = 6\,302$.

9. Náklady na bydlení v ubytovně nelze započítat, neboť nejsou splněny podmínky uvedené v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, za byt nelze považovat pronajatý pokoj v ubytovacím zařízení dle předložené smlouvy o ubytování, taková smlouva nezakládá nájemní vztah. Zároveň žalobce nesplňoval podmínku trvalého pobytu v tomto ubytovacím zařízení.
10. Do nákladů na bydlení nelze započítat náklady na uložení nábytku a náklady na stěhování za stěhování, neboť ustanovení § 25 zákona o státní sociální podpoře stanoví, jaké náklady lze započítat pro nárok a výši příspěvku na bydlení a náklady na stěhování a uložení věcí takovými náklady nejsou.
11. Žalovaný má za to, že při hodnocení nároku na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení bylo postupováno v souladu se zákonem a příspěvek na bydlení byl žalobci stanoven ve správné výši.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení:
13. Úřad práce prvostupňovým rozhodnutím sp. zn. 115379-19-AB, č. j. 2011749/10/AB, ze dne 30. 12. 2019, rozhodl žalobci poskytnout dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 6 302 Kč měsíčně ode dne 30. 8. 2019 do 30. 6. 2020, přičemž každé kalendářní čtvrtletí je nutno doložit příjmy společně posuzovaných osob a náklady na bydlení. Rozhodnutí úřad práce odůvodnil tím, že řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce ze dne 25. 11. 2019. Společně posuzovanými osobami je žalobce, životní minimum jednotlivce činí 3 410 Kč, příjem žalobce činí 5 518 Kč. Životní minimum rodiny je tedy ve výši 3 410 Kč. Průměrný měsíční příjem rodiny za 2. čtvrtletí 2019 činí 5 518 Kč, součin zákonného koeficientu 0,35 a rozhodného příjmu rodiny činí 1 931,30 Kč. Vzhledem k tomu, že náklady na bydlení, které činí 10 000 Kč, přesahují částku 1

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

931,30 Kč, a současně částka 1 931,30 Kč není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení, které činí 8 233 Kč, vzniká žalobci nárok na dávku příspěvek na bydlení ve výši stanovené podle ustanovení § 27 zákona o státní sociální podpoře; výpočet výše dávky tak je: $6\,302 = 8\,233 - (5\,518 \times 0,35)$. Přehled nákladů na bydlení zaplacených nebo vrácených v průběhu 2. čtvrtletí 2019 je: v měsících duben až červen 2019 společně posuzované osoby nežily v bytě, na který je uplatňován nárok na příspěvek na bydlení, okruh společně posuzovaných osob žil v jiném bytě, a byl jim z tohoto důvodu poskytován příspěvek na bydlení. Celková částka nákladů na bydlení za 2. čtvrtletí 2019 činí dle tabulek 1 a 2 v tomto rozhodnutí částku 30 000 Kč, což představuje průměrné náklady na bydlení za jeden kalendářní měsíc ve výši 10 000 Kč. Vzhledem k tomu, že náklady na bydlení v částce 10 000 Kč jsou vyšší, než normativní náklady na bydlení (v částce 8 233 Kč), náleží žalobci příspěvek na bydlení ve výši rozdílu mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,35; výpočet výše dávky tak je: $6\,302 = 8\,233 - (5\,518 \times 0,35)$.

14. Proti tomuto rozhodnutí úřadu práce podal žalobce odvolání, kde toliko obecně uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, žádné věcné důvody neuvedl. O odvolání rozhodl žalovaný tak, jak shora uvedeno. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že v předmětném řízení byl v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tedy neshledal důvodu pro změnu napadeného rozhodnutí. Žalovaný ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 25. 11. 2019 požádal zpětně o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení s nárokem od 29. 8. 2019. Vzhledem k tomu, že se žalobce na adresu trvalého bydliště, jak shora uvedena, přihlásil až dne 30. 8. 2019 (přičemž nájemní smlouvu uzavřel dne 12. 8. 2019), vzniká žalobci nárok na příspěvek na bydlení až ode dne přihlášení se na trvalou adresu, na které je nájemcem bytu, na který žádá o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Žalovaný dále vysvětlil, že žalobce nebyl po dobu ubytování v ubytovně K. O. v J. nájemcem bytu dle ust. 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., proto nebylo možné započítat platby za ubytovnu ve výši $2 \times 5\,100$ Kč.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění do 30. 6. 2020, *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a b) součin rozhodného příjmu v*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

18. Podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění do 30. 6. 2020, *bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*
19. Podle § 68 odst. 1 písm. e) *žádost o dávku musí obsahovat kromě náležitostí stanovených správním řádem doklad o tom, že byt je užíván na základě nájemní smlouvy nebo na základě vlastnictví k nemovitosti, doklad o výši nájemného, nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu a nákladů uvedených v § 25 odst. 1 písm. c), jde-li o žádost o příspěvek na bydlení.*
20. Námitky žalobce spočívají v tom, že žalovaný nezohlednil při výpočtu dávky příspěvek na bydlení výdaje žalobce související se stěhováním, uskladněním nábytku a platbami za ubytovnu, žalovaný též nezohlednil, že žalobce musel za některé měsíce zaplatit nájem dopředu.
21. Příspěvek na bydlení je dávkou, jejímž účelem je poskytnout rodinám (jednotlivci) finanční pomoc na úhradu nákladů na bydlení. Nárok na dávku byl hmotněprávně vymezen podmínkami vlastnictví nebo nájemním vztahem k bytu, v němž je žadatel hlášen k trvalému pobytu, a rozhodného příjmu v rodině vymezeného v ust. § 24 odst. 1 písm. a) a b) č. 117/1995 Sb. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007 - 72, „*rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory.*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 168/2015-32 ze dne 27. 8. 2015 příspěvek na bydlení není určen pro každou formu bydlení, ale pro takovou, u které lze předpokládat, že má trvalejší povahu a že se v daném bytě žadatel skutečně zdržuje. Provázání s institutem trvalého pobytu (viz § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře), který jinak slouží evidenčním účelům, omezuje možnost zneužití systému sociálních dávek a nevede k absurdním a zřejmě iracionálním situacím. Není proto důvodu pochybovat o ústavnosti takovéto právní úpravy.
22. Správní orgány správně uvedly rozhodné období (2. čtvrtletí 2019) a zohlednily náklady na bydlení (nájemné a služby) za duben a květen 2019 ve výši 15 000 Kč měsíčně (za byt v Ú. n. L.). Náklady na bydlení se započítávají v tom měsíci, kdy byly uhrazeny, nikoli za období, za které byly hrazeny, průměrné měsíční náklady na bydlení tedy činily (15 000 + 15 000): 3 = 10 000. Platba za ubytovnu vynaložená v měsíci červnu 2019 nemohla být zohledněna, neboť žalobce není vlastník ani nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu. K argumentaci žalobce, že správním orgánům popsal, jak ubytovna vypadá, že jde o samostatnou uzamykatelnou místnost, soud zdůrazňuje, že je nutné, nejen aby ubytování splňovalo definici bytu podle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., ale je nutno též splnit podmínku, že jde o vlastníka či nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, což žalobce nesplňuje, netvrdí to ani v žalobě. Samotná skutečnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

že žalobce při platbě za ubytovnu do kolonky „účel platby“ sám vyplnil „nájemné“, nijak skutečný vznik nájemního vztahu nedokládá.

23. Žalovanému lze přisvědčit i v argumentaci, že náklady stěhování a náklady na uskladnění nábytku nejsou pro výpočet výše příspěvku na bydlení rozhodné, neboť zákon jasně a taxativně v § 25 zákona č. 117/1995 Sb. stanoví, co se rozumí náklady na bydlení (kromě nájemného to mohou být náklady za plyn, elektřinu a náklady za plnění poskytované s užíváním bytu, kterými se rozumí náklady za dodávku tepla a centralizované poskytování teplé vody, dodávku vody z vodovodů a vodáren a odvádění odpadních vod, provoz výtahu, osvětlení společných prostor v domě, úklid společných prostor v domě, odvoz odpadních vod a čištění jímek, vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou a odvoz komunálního odpadu, případně náklady za pevná paliva). Jinými slovy, zákonná úprava příspěvku na bydlení nepočítá s tím, že budou žadateli hrazeny veškeré výdaje s jeho bydlením. Je tak zřejmé, že žalobcem tvrzené náklady na bydlení žalovaný v dávce příspěvku na bydlení zohlednit nemohl.
24. Soud tak neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
26. Městský soud v Praze ustanovil usnesením ze dne 19. 8. 2020, č. j. 19 Ad 5/2020 - 12, žalobci zástupcem pro řízení advokátku Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 2 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby ze dne 18. 9. 2020 po 1 000 Kč) dle ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva výše uvedené úkony právní služby po 300 Kč) dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 546 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše odměny tak činí 3 146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. prosince 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.